

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Patrocinium Defvntorvm

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Pars III. An à dæmonibus crucientur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

Patrocinium Defunctorum. *Lib. I.* 113

informace, & formella purgatur ad voluntatem possessoris. Hactenus Christus. Cæterum quisque satis intelligit, quæ de visu, & auditu illic dicuntur, de spiritali visu, & auditu accipienda esse. Enimverò agitur de peccatis, de malitiâ dæmonum, & miseris animarum spectandis, quæ omnia sub visûs sensum non cadunt. Agitur item de audiendis dæmonum imprecationibus, irrisionibus, & opprobriis, quæ planè sunt spiritalia. Cùm igitur hæc, & hujusmodi citra miraculum accipi possint, imò debeant, & cæteroqui aliorum sensuum cruciatus suppleri optimè possit per acrimoniam ignis, negandum videtur animas propriis omnium sensuum suppliciis expiandas. Cæterum si qua necessitas foret ea supplicia admittendi, sentiri possent virtute speciei impressæ eorum, quæ singulos sensus excruciant, uti sentiri diximus calorem ignis per speciei caloris in animâ impressionem.

PARS TERTIA.

An à Dæmonibus crucientur.

353.
Piorum
manium
à dæmone
cruciatus
qui & cur
negent.

GRAVIOR difficultas est hujus inter Theologos agitæ quæstionis, an dæmones piis manibus aliquas penas infligant: negantem sequitur Angelicus Doctor cum scholâ suâ universâ. Causam affert, quòd minimè deceat eos à dæmonibus torqueri, quorum utique victores extiterunt. At respondent alii non victores tantùm, sed & victos fuisse: ac proinde eatenus dignos dæmonum truculentæ subijci. Ita Carthusianus. Verùm aliter urgetur hic hoc argumento. Vel sponte suscipitur hoc ministerium torquendi à dæmonibus, vel necessitate: non prius: quia nec sperant pios manes vi tormentorum impellere ad peccandum (quæ spes eos permovet ad vexandos viatores) & insuper intelligunt vexationem suam animis profuturam ad accelerandam eorum liberationem. Neque posterius eligas, nempe dæmones ad id divino imperio cogi, quia minimè id convenit bonitati divinæ, quandoquidem non nisi ex odio, pravaque voluntate torturam hanc suscipere possunt. Ita arguit Suarius. sed & hoc argumentum haud agrè refutari potest: si dicamus dæmones magnâ suâ voluntate cruciatus hujusmodi aggredi, odio scilicet Numinis, & animarum ei carissimarum, quotiescumque eis permittitur. Primum, quòd de brevî obtinendâ salute certæ sint, quam illi supra omnem modum illis invident. Deinde quòd certum illis sit, eas brevî ip-

forum crudelitati in æternum subtrahendas; quare pro eo, quo sinuntur tempore, eam in illas totam effundunt. Præterea quòd sese ab iisdem in æternum devictos, vehementissimè indignentur: quæ res ita rabiem illorum exacuunt, ut parum pensi habeant piorum manium felicitatem cruciatibus suis accelerare: quemadmodum quando mortales ad peccandum sollicitant, minimè laborant de accidentalibus, ut aiunt, suis suppliciis eorum consortio exaggerandis: quoniam crudelitati proprium est cætera, præsertim futura, negligere, modò impræsentiarum, dum licet, læviat.

Quæ cùm ita sint, cùm, inquam, rationes Theologicæ, non satis probent à dæmonibus cruciatus piis manibus irrogari: ^{354.} *Adstruuntur.* videndum nunc, quæ rationes eorum torturam afferunt. Hæc ab aliquibus affertur, quòd dæmonibus competat esse justitiæ divinæ in altera vitâ ministros; sed nisi fallor nimium illa probat. ac proinde nihil probat. probat autem omnium suppliciorum dæmones ministros esse: omnia enim divini Judicis sententiâ infliguntur, probatque pariter, quod nemo facilè admittat, omnes pios manes dæmonum carnicinæ subjectos esse: nam omnes Justitiæ divinæ decreto plectuntur. Ego itaque nullam hîc aliam comperio causam, præter Numinis voluntatem, in poenam aliquorum sinentis rabidos illos infestissimosque spiritus pro vitibus fervire.

Porrò istius voluntatis indicia tot habemus, quot historias, seu apparitiones hujusmodi cruciamenta perhibentes. Hæ ^{355.} *Ex ostentis.* celebres. In actis vitæ S. Bernardi l. i. c. 10. refertur religiosum quemdam ab obitu quatuor dæmonum potestati permissum, cùm eidem Divo sese videndum præbens supplicasset, illius precibus liberatum fuisse. Cantipratanus item commemorat lib. 2. Apum cap. 51. militem quempiam cùm gravium scelerum conscientia, nec non legitimo dolore vitâ functum binis dæmonibus traditum esse ad usque Judicii diem exagrandum. Eiusdem generis est illa historia, quam Beda narrat lib. 3. Hist. c. 9. ex revelatione S. Fursei. His addo ex Annalibus Cisterciensium, Religiosum quemdam istius Ordinis, dæmonibus quoque permissum, solitumque in puteum ab iis immitti tantâ rabie, ac crudelitate, ut centies ab hominibus, quàm ab illis semel injici maluisset. Narrat similiter Humbertus de SS. Ordinis S. Dominie, visum esse ex ejus asseclis quemdam post obitum per claustrum reptantem, ac muros ejus metientem, quem interea dæmones acriter ag-

ter ac continenter cædebant, quòd in ædificando nimius fuisset. Adhæc cum B. Veronica divino lumine illustrata, Purgatorii tormenta conspexisset, sibi reddita cum ingenti dolore, gemituque, *heu! heu!* exclamavit, *quas hodie pœnas, quæve tormentorum genera vidi, ab iisdem tortoribus, qui sunt in orco, influcta!*

356.
Nominatim parentis Dionysii Carthusii.

Denique eximium nec fatis notum est diabolicæ hujus truculentia exemplum in vitâ Dionysii Rikelii, quem Carthusianum solent appellare. Incessit quondam Dionysium cupido cognoscendi, quomodo pater ipsius haberet, postquam vita decesserat: idque ex Deo fortè studiosè quærebat, quando vocem hanc ad se delapsam accepit. *De parentis tui animâ cognoscendi, quo tu desiderio torqueris? pius esse ignoras pro mortuorum salute preces fundere? ne dubita ergo: quidquid in tua positum est potestate, cave omittas; nam si in tormentis est Pater, sed in vitâ ad salutem, tuis precibus magno eris illi solatio. Sin autem in utilitatem tuam tua pietas converteretur.* Responsi hujus divinitus accepti ea vis fuit, ut in orandi studio perseveraverit Dionysius, non instigante jam cupiditate arcana Numinis consilia investigandi, sed opis alicujus Patri ferendæ. Quâdam ergo nocte levi depressus somno parentem suum inter binos infelices genios Æthiope nigriores medium vidit, magnaque vocis contentione clamantem audivit, *Carissime fili, miserere parentis tui, mibi que suis precibus subveni.* Vix illa dixerat, cum magnâ vi abreptum, in caminum ardentem dæmones conjiciunt, ferreisque virgis cædunt. Porrò licet, quæ prius in somnis vidisset Dionysius, somniaque ipsa fidei suspectæ semper haberet, hoc tamen in dubium revocare numquam illi in mentem venit. Quamobrem non prius pro illo destitit orare, quàm ille miser esse desit. Ita noster Fisen in floribus Ecclesiæ Leodiensis martii 12. missa facio alia crudelitatis dæmonum in pios vitâ functos exempla; illa enim sufficiunt ad fidem nobis faciendam, cum ut ostendimus, argumenta Theologica ad eam labefactandam parum virium habere videantur.

357.
Et quales.

Nunc igitur indagandum, quales piis manibus cruciatus à dæmonibus inferri possint? Equidem non assentior iis, si qui velint eos aliquid conferre, ad tormentum ignis, vel admovendum cum in promptu & circumfusum sit, vel augendum, cum ignis actionem supernaturalem minimè possint attingere. Solùm ergo reliquum est, ut aut deterant animas ad supplicii locum, aut illic detineant, aut aspectu suo

convitiisque, aut ejusmodi ludibriis dixerent. Atque Angelicus quidem Doctor in 4. dist. 21. q. 1. a. 1. *Ipsi dæmones, ait, qui de pœnis hominum latantur, eos concomitantur, & assistunt purgandis, tum ut de eorum pœnis satientur, tum ut in eorum exitu à corpore aliquid suum ibi reperiant.* Antoninus autem 1. P. t. 5. cap. 5. dicit *spiritus iniquos irridere homines purgandos, & insultare eis de suppliciis.* At Suarius quod attinet ad comitatum animarum ad purgatorium carcerem tendentium, mavult Angelos Custodes honoris & solatii causâ eas stipare, neque verò à malis geniis detineri uspiam, permittit. *An verò anima illa videant clarè deformitatem dæmonum, incertum est, ait, tamen etsi videant, non videntur inde torqueri: sed potius inde gratias agere Deo, quòd se ab eo statu liberavit: nec de malo illorum comparantur, quia illos vident iam esse extra statum salutaris; si autem percipiunt blasphemias damnatorum contra Deum, non parum inde torquentur.* Ita cenlet vir eximius.

Verumtamen statuendum videtur, nonnullos è piis manibus à dæmone deduci ad Purgatorium. Pater ex historiis, Dagoberti imprimis Franciæ Regis, qui cum ad illum à dæmonibus jam jam transferendus esset, SS. Dionysii, Mauritii, ac Martini ope, ab iisdem exemptus fuisse traditur. Nec refert quod agnitâ Numinis voluntate, sponte, & promptissimè illuc tendant: quoniam non ex necessitate, sed in pœnam, probtumque suum à teterrimis illis hostibus suis stipantur, ut rei à satellitibus. Tum dicendum denique nonnunquam evenire, ut ob eandem causam animæ ab iisdem in hunc terrarum orbem è carcere illo educantur, quod Carthusiani parenti obtigisse jam jam audivimus. Minimè verò existimandum videtur verberationem illam, aut aliam hujusmodi fuisse veram, quia dæmones vim non habent animas separatas lædendi, nec ullum instrumentum naturæ vi iis nocere potest. Ea igitur verberatio afflictationem earum demonstrabat. Nam præter probtum comitatus illius, primùm dæmonum maledicta, & in Deum, & in animas ei carissimas perpetua, fieri non potest quin illis sint molestissima, si ea percipiant, ut superius ostendimus. Percipere autem negandum non credimus, tum quia nil obstat quin percipiant; tum quia eâ maximè ratione à dæmonibus possunt vexari. His addo derisiones, quòd miseræ illæ nunc stipendium recipiant servitutis, quam illis aliquando serviere. Quod tormentum Divus Antoninus 1. P. tit. 5. c. 5. sic amplificat.

358.
Statuitur.

plificat. Solet enim, ait, homini esse angustiosum, cum videt inimicum suum insultare, & irridere de pœnis eius, & propter hoc Razias vir venerabilis, & magna opinionis in populo Israël, ne captus illuderetur ab inimicis, proiecit se de fenestra inter turbas. Ita ipse. Et verò Abulensis in eum exodi locum c. 21. oderantque filios Israël Egyptii, & affligebant illudentes eis, gravior, inquit, ac cæteris intolerabilior labor erat magna illuso, & insultatio Egyptiorum. Ex quo colligere licet dæmonum irrisiones piis manibus non posse esse non amarissimas: neque infatias quis ibit easdem infami illo dæmonum aspectu vehementer cruciari, tum quia eorum peccatum, & conscelerata mens animis Dei amantissimis necesse est ut sit invisissima, & cum in pœnam ostendatur, horribilissima, tum quia acerbissimum est videre summam turpitudinem, infamiamque eorum, quibus te aliquando sponte subjeceris.

359.
Quanti
sint collige
ex horrore
aspectus.

Quàm verò acerba sit ea torquendi ratio ex solo aspectus tormento collige. Et enim tam horrendum vel in hac vitâ utcumque conspiciari dæmonem, ut Deus Pater S. Catharinæ Senensi ita locutus scribatur. *Bene recordaris, quando dæmonem semel in formâ suâ tibi monstravi, quasi per ictum oculi, postquam ad sensus corporales restituta fuisses, tu potius eligebas ire per unam viam igneam usque ad diem Judicii duraturam, quàm amplius eum intueri. Nihilominus licet eum videres in brevissimo spatio temporis, adhuc ignoras, quantum est horribilis.* Ita ipse Dialog. c. 37. Et verò cum eundem a terrimum genium conspexisset variis in formis S. Francisca Romana, ita affecta erat, ut maluisset in ardentem fornacem transilire, quàm rursus conspiciere. vide ejus vitam lib. 5. c. 11. Quin etiam B. Catharina Genuenensis satius sibi fore judicabat, in orcum demergi, quàm eundem deformissimum spiritum intueri: vide illam vitâ c. 50. Et Christus S. Birgittæ l. 5. Revel. Interrogat. 9. loquens, sic eam docet. *Si dæmonum horribilis deformitas videretur, uti est, anima videntis ex ipso visu extra sensum fieret, corpusque totum, quasi hominis tremuli contremisceret, cor etiam totum, quasi exinanitum timore, moreretur, nec pedes sufficerent sustentare membra reliqua.* Et tamen exploratum est stygiorum monstrorum aspectum piis manibus longè esse hor-

ribiliorem. Nam vel mortales corporeis oculis figuram aliquam diaboli externam vident, similem hominis, aut bestię monstro; & constat eam non magis referre dæmonis turpitudinem, quàm hominis pulchri imago referat Angeli venustatem: vel in eorum phantasiâ formatur aliquod idolum, seu phantasma horrendum: & pariter certum est speciem illam non nisi rudem esse dæmonis adumbrationem; cum hujus turpitudinem in malitia consistat; vel hanc ipsam malitiam oculo intelligentiæ divinitus aperto, & sine phantasmatum pigmentis operâve conspexere Divæ illæ, & si qui alii mortales: & hoc dato certè quidem mallent pii manes cum Divis illis in ardentem fornacem, vel etiam in avernales flammis conjici, quàm brevissimo temporis intervallo dæmonem conspiciari. Sed, nisi fallor, piorum manium intelligentia longè perspicaciùs illam diabolicæ malitiæ deformitatem intuetur, quàm sancti mortales subinde cernant; propterea quòd ad eorum documentum sufficit nonnulla ac tenuis inspectio, & si intima esset, vitam eriperet: piis autem manibus in pœnam, eorum nequitia obtruditur, & semper in mentis oculos incurrit.

Sed paucorum, ut superius innui, videtur esse hoc tormentum, eorum, opinor, qui se dum viverent, sæpe dæmonis dominatui magis permiserunt. Et verò rariùs historiæ hoc produunt. Cæterùm quàm formidandum, abundè, ut opinor, patet. Quare qui nefarii illius domini obsequiis te mancipas, O homo! ejus crudelitatem perhorresce. Time, inquam, ne de te quoque hoc Isaïæ vaticinium ratum sit. *Dominus tradidit eos in manu dominorum crudelium.* Ut enim Hieronymus in eum locum, *dæmones crudeles dominos vocat: quibus nihil est crudelius.* Verùm, & eorum miserere, in quos tantam crudelitatem exercent, O quisquis hostes illos Numinis odisti, & adamas amicos; & si miseris, eos illis subsidio precum eripe. Tortores ipsos vehementer torquebis, & pariter Deo gratificabere, qui sanè de suo bonus est, ut ait ille, de nostro autem malus ac justus. Atque adeò cum velut coactus animas defectionis reas dæmoni permiserit torquendas, illas libentissimè recipiet hostis manibus ope tuâ creptas. Alioqui, mihi crede, non est verus amicus, qui amici hostes impunè illi illudere, & grassari in ejus liberos ac bona permittit.

360.
Ideo ani-
marum
miseren-
dum.